

ŠTIKŮT
STRAŠNÝ ŠTUKOVEC III.
KNIHA 8

Ako zlomiť
dračie srdce

Zo starej nórčiny preložila

CRESSIDA COWELL

Štikút a Bezzubý

O AUTOROVI

Štikút Strašný Štukovec Tretí bol obávaný šermiar,
zaklínač drakov a najväčší vikinský hrdina,
aký kedy žil. Vo svojich pamätiach sa však vracia
do čias, keď bol ešte obyčajným chlapcom
a padlo mu zaťažko byť hrdinom.

Text and illustrations copyright © Cressida Cowell 2009
First published in Great Britain in 2009
Translation © Otakar Kořínek 2011
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., 2011

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek prostriedkami, či už elektronickými alebo mechanickými, vo forme fotokópii či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN 978-80-556-0953-9

*„Minulosť mátoží v prítomnosti oveľa
viac, ako by sme si mysleli.
Zo MŇA teda ide dušu vytriasť.“*

Starý Vráškovec

Ako zlomiť dračie srdce

Štikút Strašný
Štukovec III.

Zo starej nórciny preložila
CRESSIDA COWELL

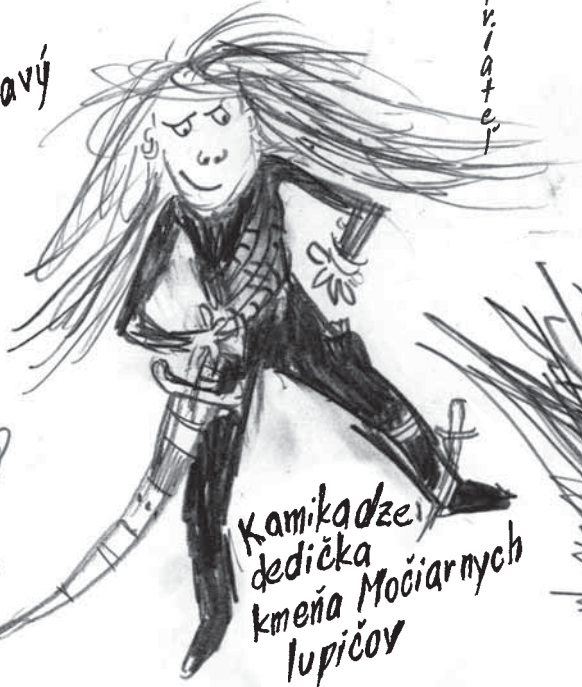
slovar

Bez zubý
štikútov
veľmi
neposlušný
lovecký
drak

Štikútov najlepší priateľ

Kamikadze
dedička
kmeňa Močiarných
lupičov

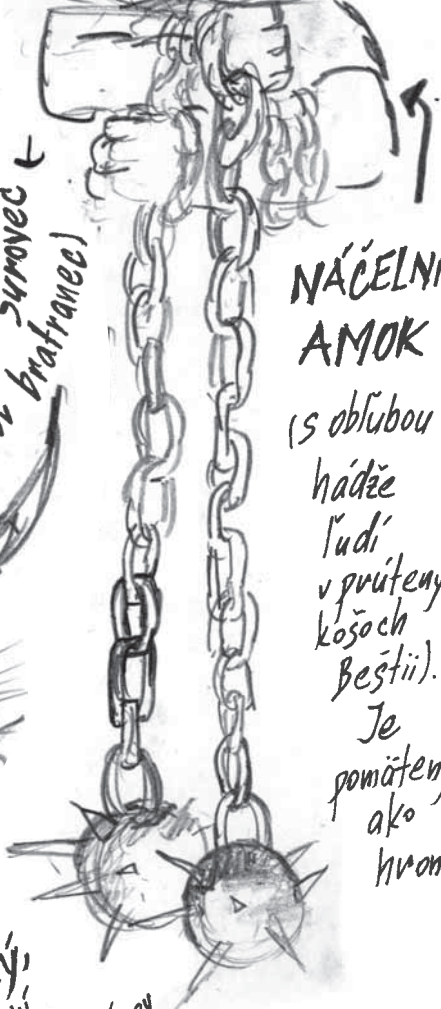

Psi dych
Tík
goplinosov kamarát
a surovec

Soplinos
sa chce
stať budúcim
náčelníkom
kmeňa
chlpatých
chuligánov

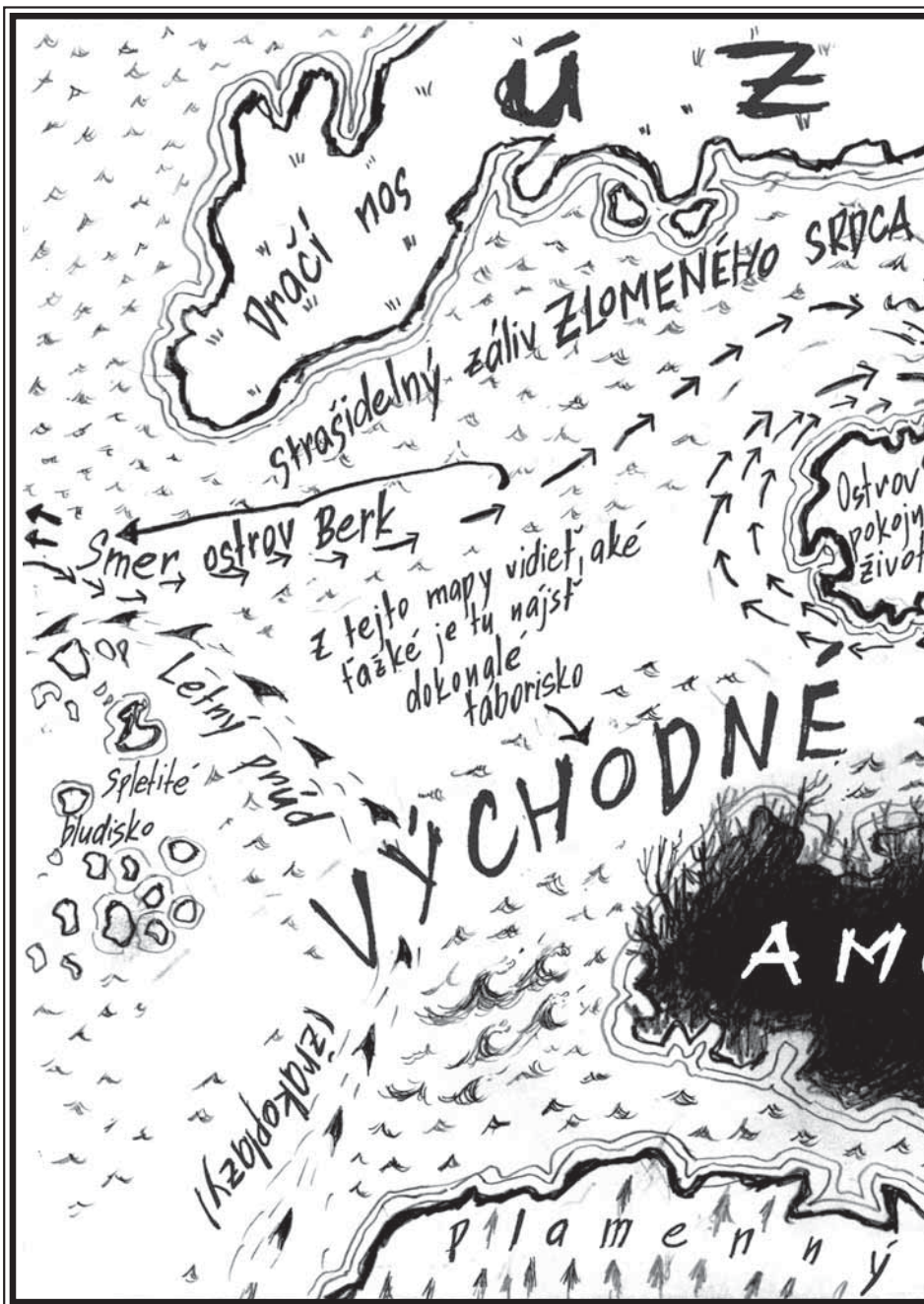
Soplinos
(Štikúťov bratranec)

NÁČELNÍK
AMOK

(s obľubou
háďže
ľudí
v prútených
košoch
Beštii).
Je
pomätený
ako
hvorn

Chladnobrv Obrovský,
tvrdý, ale trochu nechápavý
náčelník kmeňa chlpatých huligánov
(Štikúťov otec)

E M I

lucny lucnik

dalje nebezpečne útesy

Nahelci!
budú
ZABITI

stvaranje,
ali mišosodna
pýčle,
at budu
mat
stasle

SÚOSTROVI

Nebezpečne
útesy

Dračia
lianeň
Zátoka krviprelatia

ŠKRLJBOTROV

OK

les

Poznámka prekladateľky

V lete roku 2002 vykopal jeden chlapec na pobreží debnu, v ktorej sa nachádzali rôzne písomnosti.

Tvorila ôsmy diel pamäti Štikúta Strašného Šlukovca Tretieho, slávneho vikinského hrdinu, zablínača drakov a najlepšieho šermiara.

Rozprávajú príbeh o tom, akému strašnému osudu čelil, keď ho na ostrove Amek predhodili v prútenom koši Beštii, ako odhalil tajomstvo strateného trónu Západodivočiny a čo sa stalo s jeho predkom Štikútom Strašným Šlukovcom Druhým...

~ OBSAH ~

1. Stratené dieťa	18
2. To niečo na brehu	29
3. Určite <i>nie</i> dokonalé táborisko	43
4. Čaj s OŠOM Ošklilotrom	50
5. Dvanásty snúbenec Rozmarnice O'Ošklice . .	59
6. Celkom sama	68
7. Ráno sa žením	72
8. Kto sú Rybonohovi rodičia?	85
9. Strašiče	100
10. Spoznáva niekto tento kôš na homáre? . . .	110
11. Predposledný snúbenec pred predposledným	132
12. Alfons, talentovaný, ale citlivý francúzsky majster kuchár.	141
13. V tme.	156
14. Stratený trón Západodivočiny.	170
15. Veľká vďaka kmeňu Hysterikov	200
16. Nočný obrad	220
17. Beštia	239
18. Zomrieť ako hrdina	255
19. Nečakaný zvrat	262
20. Bola to naozaj veľmi zlá noc.	275
21. Alvinovo veľké prekvapenie	284
22. Deti sa našli	289
23. Ako OŠ Ošklilotor napokon prišiel o dcéru.	293

Štikút Strašný
Ďukovec Tretí
a jeho meč
Neohrozený

PROLÓG ŠTIKŮTA STRAŠNÉHO ŠŤUKOVCA III., POSLEDNÉHO VEĽKÉHO VIKINSKÉHO HRDINU

Minulosť je príbehom o duchoch.

Moje detstvo prešlo do minulosti a nachádzam tam duchov hrdinov, drakov, Amokov a stríg. Stalo sa módou v také veci už neveriť.

No ja v ne verím, lebo som to zažil.

Ak si TY, milý čitateľ, nikdy nevidel draka, čarodejnicu alebo ducha, ešte to neznamená, že neexistujú.

Táto výprava bola najdôležitejšou udalosťou v celom mojom dovtedajšom živote.

Vtedy som sa dozvedel, že názvy na mape Súostrovia, napríklad záliv Zlomeného srdca, nie sú výplodom fantázie, ale súvisia so skutočnými živými ľuďmi z mäsa, kostí a krvi a s vecami, ktoré sa im prihodili. To všetko dosiaľ máta v končinách, kde som vyrastal.

To mám na mysli, keď hovorím o duchoch.

Stratený trón Západodivočiny

Hľadí ponad nesmierny, sivý, nelútostný oceán, vzdorne trčí z nekonečného, ustavične sa meniaceho mora - ostrov rozrytý ako chrbát veľryby vráskavca.

TAM kdesi vo víchrami zmietanej a orkánmi bičovanej tráve, tam, kde skučí vietor, ktorý šľahá šedivník a stromy ohýba až po zem, tam sú dva hrubé kamenné kýpte, na ktorých kedysi stál Večný trón kráľov Západodivočiny. TAM sedel Temnobrad Desivý, posledný veľký kráľ, a díval sa na strechy svojho rušného vikinského mesta, hladkajúc pritom svoj veľký meč Víchrobit.

A TAM, kde krúžia čajky a vlci zrýchľujú pri love v mokradiach beh, bol kedysi prístav pre sto lodí, ktoré Temnobrad vysielal na sever, na juh, na východ a na západ, aby podľa vikinskej obyčaje rabovali, koristili a privádzali otrokov.

TAM kedysi vstal, zaťal päste a zvolal: „DÁVAM TOMUTO OSTROVU MENO ZAJTRAJŠOK, LEBO BUDE TRVAŤ NAVEKY!“

A tisíc mužov pozdvihlo oštepý a súhlasne vykričlo, zatiaľ čo draky žmurkli prastarými očami, akoby chceli povedať:

„To všetko sme už počuli...“

TAM ho pri šachovej partii zradila krv z jeho krvi a telo z jeho tela...

TAM preliat tú krv, krv vlastného syna, na kráľovský mramor...

TAM olizovali plamene nebo, keď mesto vzbĺklo ako milión sviec...

TAM znel čistý, jasný cveng meča o meč...

TAM bol prístav červený od nespočetných mŕtvol...

A TAM sa porazený kráľ bojovník obzrel a uvidel sny mnohých vekov, miznúce v dyme, keď sa jeho loď vliekla ako zranený vlk cez more k ostrovu Beznádej.

A to bol koniec posledného kráľa Západodivočiny.

Trón zmizol, šachové figúrky sa roztratili v mori, Vichrobrít sa ocitol pod zemou a kráľovstvo sa opäť rozpadlo na sto navzájom bojujúcich kmeňov.

A Temnobrad sa odplavil na západ a už ho nikto nikdy nevidel. Ale TAM sa to všetko kedysi stalo.

TAM, kde sa orly vznášajú nad hustým kríčím a ostružinami.

A v morom zaliatych jaskyniach v pustých čiernych útesoch sa odráža bolestná ozvena hlasu, už však nie ľudského.

LETNÁ BÚRKA

V Barbarskom súostroví bývajú často búrky.

No *táto* bola najväčšia za posledných vyše sto rokov.

Prihnila sa z ničoho nič uprostred leta.

Zúrila bez prestania tri dni, zavýjala ako ubolený boh, búrala domy, vytrhávala stromy, pohadzovala loďami a strhávala ich do hlbín, akoby to boli zápalky, boli jej ľahostajné maličké ľudské obydlia, ktoré sa držali na holých ostrovoch ako mravce, kosila ich, akoby to nič nebolo.

Pri takej búrke mnohé zmizne a mnohé sa nájde.

Môže stiahnuť do hlbín ne jeden čln. A môže z hlbín vytiahnuť a vyhodiť na pobrežia spolu s vyplaveným drevom mnoho čudných vecí, na ktoré už všetci zabudli.

Pri tejto búrke sa ktosi stratil.

Keď udrela, Kamikadze, drobučká, nebojácna, strapatá dcéra náčelníčky Močiarnych lupičov Prsnatej Berty, bola na mori sama vo svojej lodi *Víchrovník**.

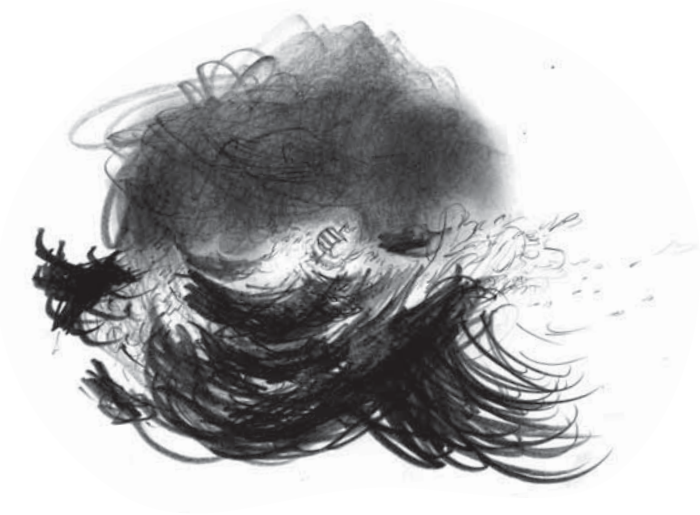
Močiarni lupiči ju hľadali ešte prv, ako sa búrka vyzúrila. A keď konečne vietor utíchol a kmene na Súostrovi videli pováľané chlievy, múry, domy a popadané stromy a vysilene sa púšťali do nápravy tej skazy, Močiarni lupiči už na svojich lodiach s čiernymi plachtami prečesávali najodľahlejšie končiny Súostrovia a volali:

„Káááá-mi-ka-dzeeeeeeeeeeee!“

„Káááá-mi-ka-dzeeeeeeeeeeee!“

„Káááá-mi-ka-dzeeeeeeeeeeee!“

Odpoveď však neprichádzala.

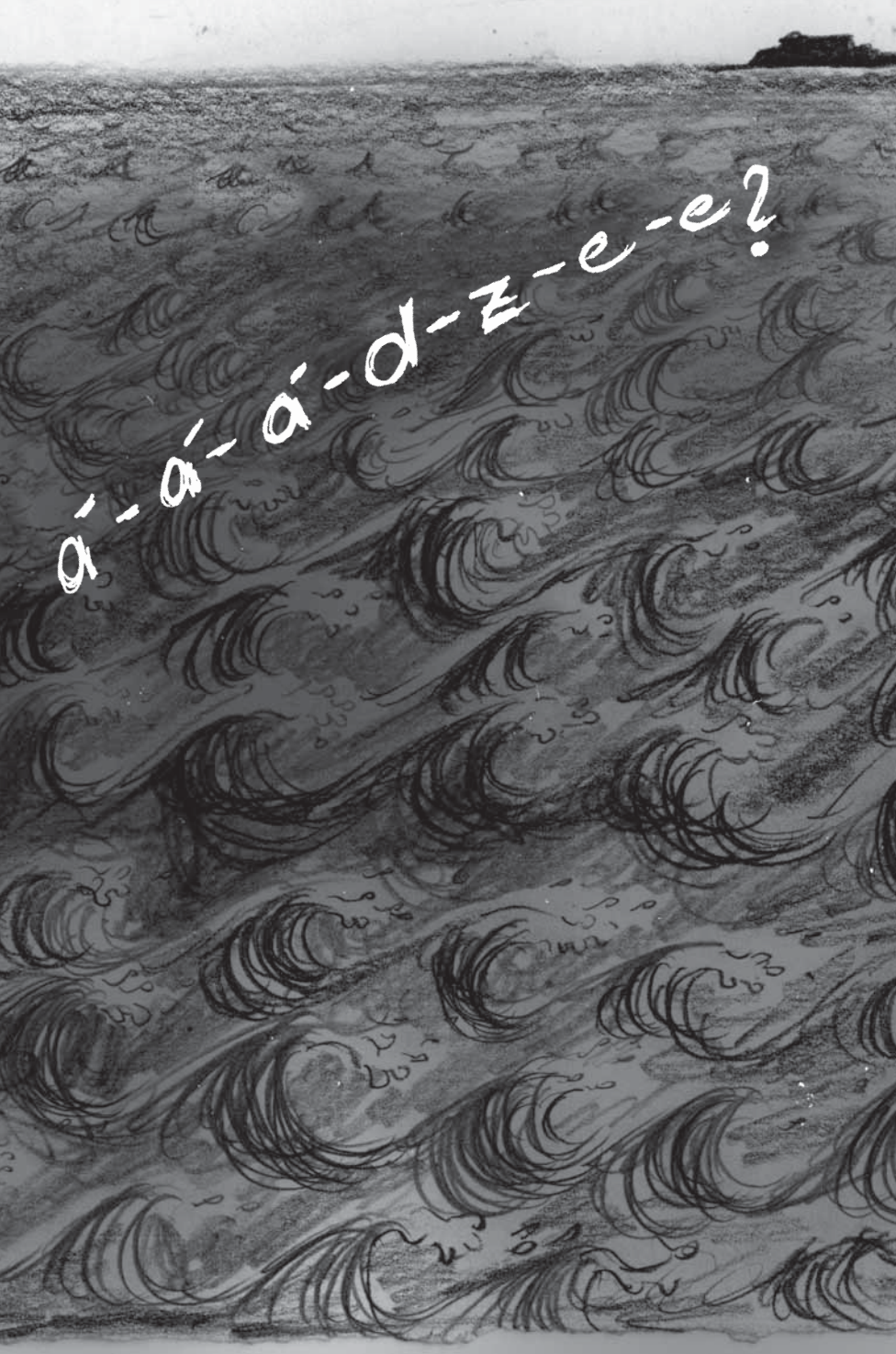

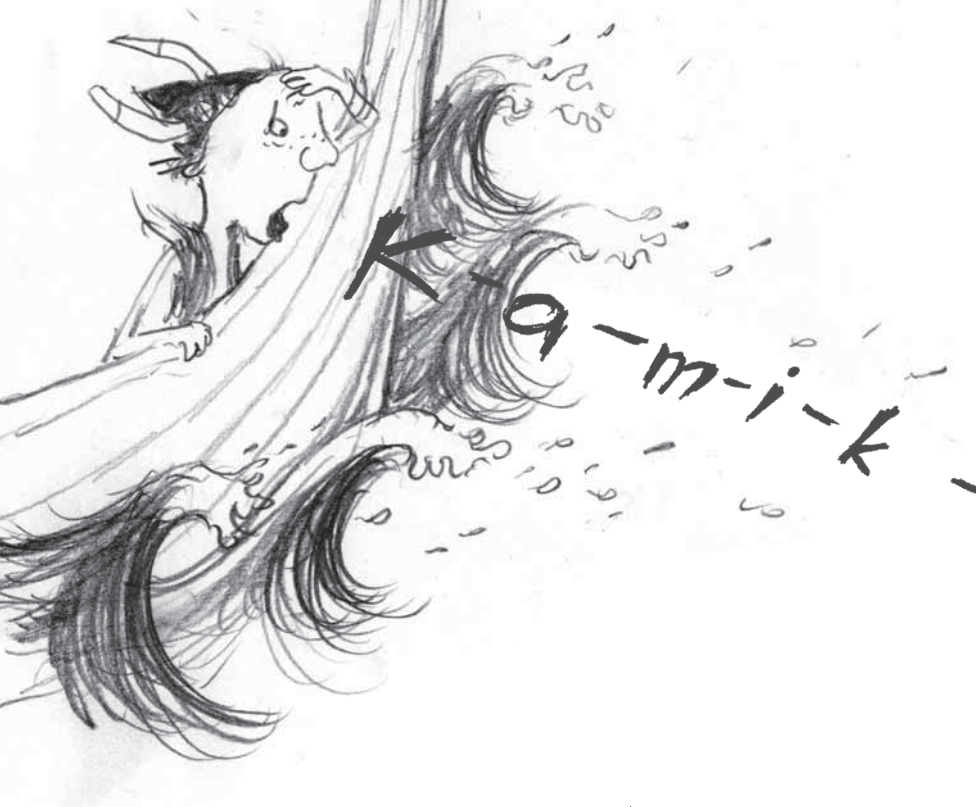
* Vichrovník je najmenší morský vták. Taký názov dostal preto, lebo námorníci sa nazdávali, že ich varuje pred prichádzajúcimi búrkami.

K-a-m-i-k-

a'-a'-a'-d-z-e-e?

1. STRATENÉ DIEŤA

A tak sa stalo, že jedného večera koncom augusta sa dve chuligánske lode plavili okolo ostrovčeka Pokojný život vo Východnom súostroví.

Bolo zvláštne, že chuligánske lode boli vo Východnom súostroví, lebo tá časť sveta je mimoriadne nebezpečná a Vikingovia sa jej za každú cenu vyhýbali.

Vo Východnom súostroví existuje veľa hrôz.

Chuligáni tam boli iba preto, že pomáhali Prsnatej Berte hľadať nezvestnú dcéru. Schyľovalo sa k noci a oni sa pri pátraní dostali preveľmi ďaleko od svojho bezpečného, útulného domova na ostrove Berk. Na návrat domov bolo neskoro. Budú musieť zakotviť a noc stráviť vo Východnom súostroví, čo nebola príjemná predstava. Ale kde zakotviť?

Všetka súš na sever a na východ patrila do územia OŠKLILOTROV.

Ošklilotri boli otrokári
a najhorší piráti na
Barbarskom
súostroví.

Mali sklon na mieste zabíjať nepozvaných návštevníkov. A okrem toho tam na mnohých pobrežiach strašilo.

Bol tam, samozrejme, aj ostrov Amok.

Lenže Amokovia pri splne mesiaca šaleli, zavýjali ako psy a hádzali ľudí v košoch čomusi bezmennému, čo žilo v divých lesoch.